

zilele noastre, copiii își critică în mod liber părinții în scris, părinții sunt de-a dreptul încântați când și odraslele lor au parte de muștrări! Cealaltă obiecție era legată de extrema modestie pe care o arăta în privința stilului său literar. Spera ca eu să fac „corecturile de gramatică și toate cele necesare“. Eu însă m-am împotrivit să schimb până și cel mai mic cuvânt. După părerea mea, stilul domnișoarei Leatheran este viguros, aparte și cât se poate de adecvat. Dacă îl numește pe Hercule Poirot „Poirot“ într-un paragraf și „domnul Poirot“ în celălalt, această variație este deopotrivă interesantă și sugestivă. La un moment dat „își aduce aminte de buna-cuviință“, ca să spun așa (iar surorile medicale țin foarte mult la etichetă), iar în clipa următoare povestește cu interesul unui om obișnuit – fără bonetă și manșete albe!

Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să îmi iau libertatea de a scrie un prim capitol – ajutat de o scrisoare pe care una dintre prietenele domnișoarei Leatheran a avut gentilețea de a mi-o pune la dispoziție. Acest capitol se vrea un fel de frontispiciu – cu alte cuvinte, schițează caracterul naratorului.

Capitolul I Frontispiciu

În holul hotelului Tigris Palace din Bagdad, o soră medică încheia o scrisoare. Stiloul îi aluneca repede pe hârtie.

... Draga mea, cred că asta este tot. Trebuie să recunosc că a fost interesant să văd puțin lumea – deși eu, una, nu aş da niciodată Anglia pe altă țară. Nu ți-ar veni să crezi ce *murdărie* și ce *îmbulzeală* e în Bagdad – și defel romantic, cum ai putea crede citind *O mie și una de nopti!* E drept că pe malul fluviului e foarte frumos, însă orașul în sine este îngrozitor – și nu găsești nici un magazin decent. Maiorul Kelsey m-a dus prin bazine, care, firește, sunt foarte *pitorești* –, dar sunt atâtea gunoaie și atâta zgomot de la tigăile de aramă în care tot bat, încât te apucă durerea de cap –, și nu am văzut nimic ce aş putea folosi, afara doar dacă aş fi convinsă că sunt perfect curate. Când e vorba despre tigăi de aramă, trebuie să fii cu mare băgare de seamă la cocleală.

O să-ți scriu să îți dau de veste dacă iese ceva cu serviciul acela despre care vorbea doctorul Reilly. Spunea că domnul acela american este acum în Bagdad și că s-ar putea să vină să mă vadă în după-amiaza aceasta. E pentru soția lui – are „halucinații“, cel puțin așa s-a exprimat doctorul Reilly. Nu mi-a spus nimic altceva, și firește că toată lumea știe ce înseamnă de obicei asta (sper totuși că nu e vorba

despre droguri!) Bineînțeles că doctorul Reilly nu a zis nimic, dar avea așa o privire – știi la ce mă refer. Profesorul Leidner este arheolog și face săpături undeva în deșert pentru un muzeu american.

Draga mea, o să mă opresc aici. Iar ceea ce mi-ai povestit despre micuța Stubbins a fost absolut *senzațional!* Ce a zis sora-șefă?

Gata pentru acum.

A ta pentru totdeauna,

Amy Leatheran

Puse scrisoarea într-un plic și o adresă sorei Curshaw, de la spitalul St Christopher, Londra.

Tocmai când punea capacul la stilou, unul dintre băieții de serviciu se apropie de ea.

– A venit un domn să vă vadă. Profesorul Leidner.

Sora Leatheran se întoarse. Observă un bărbat de înălțime mijlocie, cu umerii ușor lăsați, cu barbă brună și ochi blânzi și obosiți.

Profesorul Leidner zări în fața lui o femeie de treizeci și cinci de ani, cu o ținută dreaptă, increzătoare. Văzu un chip prietenos, cu ochi albaștri ușor ieșiți din orbite și cu păr șaten, lucios. Arăta, constată el, exact așa cum trebuia să arate o soră care se ocupa de cazuri de boli nervoase. Veselă, robustă, perspicace și cu picioarele pe pământ.

„Sora Leatheran, își spuse, este nimerită.“

Capitolul 2

Facem cunoștință cu Amy Leatheran

Nu pretind că sunt scriitoare și nici că știu ceva despre scris. Fac asta doar pentru că m-a rugat doctorul Reilly, iar când doctorul Reilly te roagă ceva, parcă nu-ți vine să-l refuzi.

– O, dar, domnule doctor, am spus eu, nu am talent la scris – absolut deloc.

– Prostii, a răspuns el. Dacă te ajută, gândește-te la asta ca la niște fișe ale pacienților.

El, firește, se poate gândi așa.

Doctorul Reilly a continuat. A spus că e neapărată nevoie de o relatare simplă, fără înflorituri, a afacerii de la Tell Yarimjah.

– Dacă o va scrie cineva direct interesat, nu va fi convingătoare. Lumea o să creadă că e de partea unuia sau a altuia.

Și, firește, avea dreptate și în privința asta. Eu eram din afară, ca să zic așa.

– De ce n-o scrieți dumneavoastră, domnule doctor? am întrebat.

– Eu nu am fost la fața locului, dar dumneata ai fost. În plus, a adăugat el cu un oftat, n-o să mă lase fiica mea.

Felul în care se supune năpârstocului ăluia de fată a lui este de-a dreptul rușinos. Mai că îmi stătea pe limbă să îi spun asta, când i-am văzut licărirea din privire. Asta era cel

mai supărător la doctorul Reilly. Nu știai niciodată dacă glumea sau nu. Întotdeauna vorbea rar și pe un ton melancolic, dar jumătate din timp era o notă de amuzament în ceea ce spunea.

– Ei bine, am zis eu cam cu ezitare, cred că aș putea face asta.

– Firește că poți.

– Doar că nu știu de unde să pornesc.

– Există un precedent foarte bun. Începe cu începutul, mergi până la sfârșit, apoi încheie.

– Nici măcar nu știu când și unde a început totul, am spus eu șovăitoare.

– Crede-mă, soră, începutul nici nu se compară cu cât de greu îți va fi să te oprești. Cel puțin așa mi se întâmplă mie ori de câte ori trebuie să țin un discurs. Trebuie să mă apuce cineva de pulpana hainei și să mă silească să mă dau jos de la tribună.

– O, glumiți, domnule doctor.

– Sunt cât se poate de serios. Deci cum rămâne?

Mai era ceva care mă frământa. După ce am ezitat câteva clipe, am zis:

– Știți, domnule doctor, mă tem că s-ar putea să fac pe alocuri niște comentarii destul de personale.

– Dumnezeu să te binecuvânteze, femeie, cu cât mai personal, cu atât mai bine! Doar e o poveste despre oameni vii, nu despre manechine! Fă comentarii personale, fii părtinitoare, fii răutăcioasă, fii cum vrei! Scrie cum îți vine! După aceea, vei putea scoate bucatile care sună a calomnie. Începe să scrii. Ești o femeie cu capul pe umeri, iar relatarea dumitale va fi fără doar și poate una de bun-simț.

Asta a fost tot, iar eu am promis că îmi voi da toată silința.

Și încep, dar, cum îi ziceam și domnului doctor, nu prea știu de unde să o apuc.

Pesemne că ar trebui să spun câteva vorbe despre mine. Am treizeci și doi de ani și mă numesc Amy Leatheran. Mi-am făcut ucenicia la spitalul St Christopher, și după aceea am fost doi ani la maternitate. Am lucrat și în particular – timp de patru ani am muncit la sanatoriul domnișoarei Bendix din Devonshire Place. Am venit în Irak cu doamna Kelsey. Avusesem grijă de ea când se născuse copilul. Acum venea la Bagdad cu soțul ei și angajaseră deja o doică pentru copil, o femeie care lucrase câțiva ani aici, la niște prieteni de-ai lor. Copiii se întorceau acasă pentru a merge la școală, iar doica se învoise să intre în serviciul doamnei Kelsey după plecarea lor. Doamna Kelsey avea o sănătate delicată și era foarte îngrijorată de perspectiva unei călătorii așa de lungi cu un copil atât de mic, așa că maiorul Kelsey mi-a propus să o să însoțesc și să mă ocup de ea și de copil. Urma să îmi plătească drumul înapoi dacă nu găseam pe nimeni care să se întoarcă în Anglia și să aibă nevoie de o soră medicală.

Ei, nu cred că e nevoie să îi descriu pe cei din familia Kelsey – copilul era adorabil, iar doamna Kelsey, foarte draguță, deși mai degrabă genul agitat. Mi-a plăcut foarte mult călătoria. Nu mai mersesem niciodată atât de mult cu vaporul.

Printre pasageri era și domnul Reilly. Un bărbat cu părul negru, cu fața prelungă, care zicea tot soiul de lucruri amuzante cu glas scăzut și trist. Cred că îi plăcea să mă ia peste picior, și făcea cele mai incredibile afirmații doar ca să vadă dacă le înghit. Era chirurg civil într-un loc numit Hassanieh – la o zi și jumătate depărtare de Bagdad.

Eram în Bagdad de vreo săptămână, când m-am întâlnit din întâmplare cu el și m-a întrebat când aveam să plec de la familia Kelsey. I-am răspuns că era o coincidență ciudată să mă întrebe tocmai asta, căci familia Wright (prieteni pe care i-am pomenit mai devreme) urma să plece înapoi în Anglia

mai devreme decât fusese planuit, iar doica lor putea intra imediat în serviciul doamnei Kelsey.

Mi-a spus că auzise despre familia Wright și de aceea mă întrebuse.

– De fapt, soră, s-ar putea să am o slujbă pentru dumneata.

– Un caz?

– Nu prea poate fi numit caz. E vorba despre o doamnă care are – cum să spun – halucinații...

– O! am exclamat eu.

(Se știe îndeobște ce înseamnă asta – alcool sau droguri!)

Doctorul Reilly nu mi-a dat alte explicații. A fost foarte discret.

– Da, a spus el. O anume doamnă Leidner. Soțul ei e american – mai precis, american de origine suedeză. Conduce o mare expediție arheologică americană.

Și mi-a povestit cum membrii acestei expediții făceau săpături în locul unde fusese un mare oraș asirian, cam ca Nineveh. Casa în care stăteau nu era de fapt departe de Hasanieh, însă era o zonă izolată, iar profesorul Leidner își făcea de ceva vreme griji în privința sănătății soției sale.

– Nu a fost foarte explicit, dar se pare că are atacuri repetate de panică.

– Rămâne cumva singură peste zi cu localnicii? am întrebat.

– A, nu, e multă lume în jur – vreo șapte sau opt persoane. Nu cred să fi stat vreodată singură în casă. Dar, după câte se pare, a intrat într-o stare ciudată. Leidner are o mulțime de treburi pe cap, însă e nebun după soția lui și e îngrijorat din pricina stării în care se află. S-ar simți mai bine dacă ar ști că e cineva responsabil și cu bune cunoștințe în domeniu care o supraveghează.

– Și ce crede doamna Leidner despre toate acestea?

Doctorul Reilly a răspuns pe un ton grav:

– Doamna Leidner este o femeie încântătoare. Rareori are aceeași părere despre ceva două zile la rând. Dar, una peste alta, este de acord. Este o femeie bizară, a adăugat el. Plină de afecțiune și, din câte cred eu, o mincinoasă de primă clasă – însă Leidner pare într-adevăr convins că e ceva care o sperie de moarte!

– Și dumneavoastră ce v-a spus doamna Leidner, domnule doctor?

– A, păi nici nu m-a consultat! Oricum nu-i place de mine – din mai multe motive. Leidner e cel care a venit la mine cu această propunere. Ei bine, soră, ce zici de planul ăsta? O să mai vezi câte ceva din țara asta înainte să te întorci acasă – săpăturile vor dura încă vreo două luni. Iar excavațiile sunt o treabă foarte interesantă.

Am ezitat câteva clipe, întorcând problema pe toate fețele.

– Păi, am zis, cred că o să încerc.

– Splendid, a spus doctorul Reilly, ridicându-se. Leidner e în Bagdad acum. O să-i dau de veste să vină și să vadă dacă poate aranja lucrurile cu dumneata.

Profesorul Leidner a venit la hotel în aceeași după-amiază. Era un bărbat de vârstă mijlocie, genul destul de agitat și de șovăitor. Avea un aer blând, amabil și cumva neajutorat.

Părea foarte devotat soției lui, dar a fost foarte vag cu privire la problemele pe care le avea aceasta.

– Vezi dumneata, a zis el, trăgându-se de barbă, ca și cum ar fi fost încurcat, într-un mod care, aveam să descopăr mai târziu, îi era caracteristic, soția mea are o puternică stare de neliniște. Sunt... sunt foarte îngrijorat din pricina ei.

– Este sănătoasă fizic? am întrebat.

– Da – a, da, cred că da. Nu, nu cred că e vreo problemă din punct de vedere fizic. Însă... însă... își imaginează tot felul de lucruri.

– Ce fel de lucruri? m-am interesat eu.
Dar nu mi-a răspuns la întrebare, ci s-a mulțumit să murmure, confuz:

– Se ambalează din orice... temerile ei nu au nici un temei.
– Temeri privitoare la ce, profesore Leidner?

A zis vag:

– A, sunt doar... niște atacuri de panică.
„Zece la unu că e vorba despre droguri, mi-am spus în sinea mea. Iar el nici nu-și dă seama! O mulțime de bărbați pătesc așa. Doar se întreabă de ce nevestele lor sunt atât de agitate și își schimbă atât de brusc dispoziția.“

L-am întrebat dacă doamna Leidner era de acord cu venirea mea.

S-a luminat la față.

– Da. Am fost surprins. Foarte plăcut surprins. Mi-a spus că este o idee foarte bună. Că se va simți mai în siguranță.

Această exprimare mi s-a părut ciudată. „*Mai în siguranță.*“ O exprimare cât se poate de stranie. Am început să mă gândesc că doamna Leidner ar putea reprezenta totuși un caz de boală mentală.

Profesorul Leidner a continuat, cu un soi de entuziasm copilăresc:

– Sunt convins că o să te înțelegi foarte bine cu ea. Este într-adevăr o femeie absolut fermecătoare. A zâmbit dezarmant. Simte că dumneata îi vei fi de mare ajutor. Am simțit și eu același lucru de îndată ce te-am văzut. Arăți, dacă îmi permiți îndrăzneala, atât de minunat de sănătoasă și de plină de bun-simț. Sunt convins că ești persoana potrivită pentru Louise.

– Nu putem decât să încercăm, profesore Leidner, am zis eu, plină de voioșie. Sper să îi pot fi de ajutor soției dumneavoastră. Poate că o neliniștește prezența localnicilor și a negrilor?

– O, nu, nicidecum. Scutură din cap, amuzat de o astfel de presupunere. Soției mele îi plac foarte mult arabii – apreciază

simplitatea și simțul umorului pe care aceștia le vădesc. E a doua campanie la care ia parte – suntem căsătoriți de mai puțin de doi ani, dar deja vorbește destul de bine araba.

O vreme n-am mai spus nimic, apoi am încercat din nou.

– Nu-mi puteți spune absolut nimic despre ceea ce o înspăimântă pe soția dumneavoastră, profesore Leidner? l-am întrebat.

S-a codit. Apoi a zis încet:

– Sper, cred... că îți va spune singură.

Alteceva n-am mai izbutit să scot de la el.